

Kurt Goldberg - scénář

Jmenuji se Kurt Goldberg, narodil jsem se tady ve Vlčí Hoře 11. 2. 1940.

Pan Goldberg se narodil za 2. světové války v oblasti Sudet a jeho rodiče byli německé národnosti. Do šesti let nepoznal svého otce, který byl německým vojákem a ve válce upadl do zajetí. O jeho výchovu se tak starala především matka, která pracovala jako pletařka punčoch.

Jednou z válečných vzpomínek pana Goldberga je zážitek z bombardování, kdy při náletu začala na střeše školy houkat siréna, která varovala před možným nebezpečím. K hašení fosforových zápalných bomb byl tehdy nutný písek.

A my jsme museli mít za války každé ,to se kontrolovalo, stříkačky a bedýnku s pískem.

Dalším silným zážitkem, který se mu vepsal do paměti, bylo také bombardování Drážďan.

... a na to do smrti nezapomenu, když bombardovali Drážďany 13. února 1945, to... byla tma. To bylo kolem půl desátý večer a stály jsme s matkou a s babičkou a s tetou u vrátek a viděli takový dunění se ozývalo dunění a záblesky směrem jako tím k severozápadě, no a za chvíli začala rudnout obloha, jak se rozšiřovaly ty požáry.

Po skončení války se jejich rodina musela připravit na možný odsun, a tak vzpomíná na povinnost německých obyvatel mít sbalené věci, pro případ, že by museli náhle opustit své domovy. **Koncem války nám matky do všech šatů našila jmenovky a adresu. Ještě jsme měli takový ruksáčky, bílý plátěný pytlíky a v tom jsme měli sušené chleba.**

Rodina pana Goldberga však nakonec odejít nemusela, stejně jako několik dalších německých obyvatel. Zasluhu na tom měla jeho matka, která měla tolik zkušeností v pletařském oboru, že byla určena jako odbornice ve výrobě punčoch. Díky tomu zaučovala nově příchozí obyvatele, kteří neměli zkušenosti s textilní výrobou. Jako Němci však museli čelit řadě omezení - **Omezení byla samozřejmě a otec, když se vrátil měl jako Němec o 20% jeden čas snížený plat, no a potom Němci nesměli mít rádia, nesměli mít fotoaparáty, nesměli mít hudební nástroje, jízdní kola a motorky.**

Problémem pro děti, do té doby navštěvující německou školu, se byla také neznalost českého jazyka.

Když skončila válka tak my jsme neuměli ani slovo česky, my jsme nevěděli, že nějaká čeština existuje, že.

S tímto problémem panu Goldbergovi a dalším pomohli ve vlčihorské škole, kterou začal navštěvovat v šesti letech. Učitelka na tabuli psala věty jak v češtině, tak v němčině, aby se děti rychleji naučily nový jazyk.

Po absolvování školy základní školy se vyučil soustružníkem kovů a nastoupil do firmy TOS ve Varnsdorfu. Následně začal pracovat ve firmě ELITE v Krásné Lípě. Krátce po nástupu do firmy v roce 1959 byl povolán v rámci povinné vojenské služby do armády a jeho vojenský výcvik byl prodloužen kvůli tzv. 2. berlínské krizi. Po vojně se vrátil zpět do firmy a postupem času se vypracoval až na mechanika okrouhlých pletacích strojů. V podniku se také seznámil se svou budoucí ženou. Při práci si se svým bratrem dodělávali průmyslovou školu a v roce 1973 získali maturitní vysvědčení. V postupu pokračoval a nakonec se stal ředitelem závodu.

Po roce 1991 z pozice odešel a díky znalosti němčiny a angličtiny působil ve varnsdorfském závodu jako vedoucí nákupu a zásobování.

V současnosti se pan Goldberg stále věnuje několika svým celoživotním zálibám. Patří mezi ně radioamatérství, zkoumání různých abeced a turistika, které se věnoval především v mládí, kdy stál u založení krásnolipského Klubu českých turistů.

A jaké je jeho životní motto?

No... Životní motto... Tak nějak jít s dobou, zdokonalovat se, učit se, protože člověk vždycky se musí něčemu novému naučit...